

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA EN MARXA

JORDI PUJOL o un
CENTRE
ESQUERRA per
CATALUNYA

XIRINANGS

els nostres
carrers i estatués

1a. Assemblea
CONVERGÈNCIA
SOCIALISTA

avui

S.I.C.

31 gener 1975

15 ptes.

PAÏSOS CATALANS.

sumari [27]

PAÏSOS CATALANS

Catalunya

+ Segona Pàgina

- Presentació, Dos suplementes de l'"AVUI": "Enquesta del SIC sobre l'Assemblea de Catalunya, ahir, avui i demà" i "Terçer Suplement del País Valencià".
- Últimes notícies: Sobre la 'Convergència Socialista' i "Fi de la vaga de la fam de Mn. Xirinacs. Presos Polítics".

+ L'Oposició Democràtica:

- Un fet esperat: L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA EN MARXA!: Presentació, Comunicat XI^a Permanent, Crida contra l'encariment+ del cost de la vida, Breu Cronologia de l'AdeC del 1971 en çà.
- Constitució de la "Unió de Pagesos i Ramaders de Catalunya". Declaració constitutiva.
- ELS REAGRUPAMENTS: Comunicat de la I^a Assemblea de Delegats de la 'Convergència Socialista de Catalunya'.

+ Informació General:

- Mn. Xirinacs en la seva 5ª vaga de la fam: Carta seva al ++ Cap de l'Estat espanyol, Crida de Mn. Xirinacs, La solidaritat, Una "jerarquia respetuosa...", Xirinacs, candidat al + Premi Nobel de la Pau 75, Breu biografia.
- Jordi Pujol a ESADE: "El silenci és culpable". Els fets de l'any 1960. Per un centre-esquerra nacionalista: extractes+ de la seva conferència.
- Els nostres carrers i estàtues: Alguns dels carrers barcelonins que el 1939 canviaren de nom, El Dr Robert: la seva estatua no ha estat l'única en desaparèixer...
- SEAT: la gran vaga de gener, Crida de l'AdeC amb un document dels treballadors de SEAT a l'Assemblea.

+ Premsa Democràtica:

- "Catalunya Obrera"
- "Lluita"
- "Full" (de Calella)
- "Reconstruïm"

+ Llibres:

- "Federalisme i Autonomia a Catalunya (1868-1938)", d'En J.A. González i Casanova (Edicions Curial, Barcelona 1974).

SEAT EN LLUITA

PRESENTACIÓ

En aquest número reflectim, entre d'altres coses, quatre esdeveniments que marquen el primer mes d'aquest decisiu any 75. En efecte, tot sembla indicar que s'està produint un nou endegament de l'AdeC, el màxim organisme unitari democràtic del nostre país. Així tenim, per exemple, que per primera vegada d'ençà del mes de maig de 1974 s'ha reunit la Comissió Permanent de l'Assemblea, a la qual ha aprovat un Comunicat de la reunió i també una Crida per una setmana de lluita contra la carestia de la vida.

D'altra banda, Mossèn Xirinacs ha dut a terme la seva 5ª vaga de la fam -d'un mes de durada- a la presó madrilenya de Carabanchel. I l'ha fet en demanda d'una AMNISTIA TOTAL per als presos i exiliats polítics. Dissortadament, la Jerarquia de l'Església + de l'Estat espanyol no l'ha recolzat i, a més a més, segons sembla, no pensar demanar cap Amnistia sinó tan sols un indult.

El tercer fet a destacar és el de la vaga obrera de la SEAT barcelonina. Hi ha hagut centenars d'acomiadats i nombrosos detinguts, un lock-out de l'empresa i grans manifestacions de treballadors al carrer. Durant la setmana del 7 al 15 de gener, els obrers d'aquesta factoria, amb la solidaritat de companys de d'altres fàbriques i d'estudiants d'ambdues Universitats, han defensat les seves justes reivindicacions per tots els mitjans.

Finalment, fem esment de la conferència pronunciada pel Dr Jordi Pujol el 21 de gener a ESADE, per la seva evident importància + cara a una mobilització dels sectors de centre-esquerra catalanistes del nostre país.

o o o

En un altre ordre de coses, continuem parlant dels Reagrupaments polítics de Catalunya. En aquesta ocasió, reproduïm el comunicat de la 1ª Assemblea de Delegats de la 'Convergència Socialista + de Catalunya'.

D'altra part, durant aquest mes de gener, l'Ajuntament barceloní ha decidit dedicar un carrer + al mestre Pau Casals, així com tornar a instal·lar l'estàtua del Dr Robert en algun lloc de la ciutat. Amb tal motiu, parlem del que va significar l'ocupació feixista del 1939 quant als canvis de retolació de moltes vies públiques barcelonines i també pel que fa a la desaparició, modificació + o destrucció de certs monuments ciutadans d'evident caire nacional o social català.

També ens fem ressò de la recent constitució de la "Unió de Pagesos i Ramaders de Catalunya", + organisme democràtic que vol aplegar aquestes capes socials del camp català.

Finalment, en la secció de "LLIBRES", remarcuem la importància de l'obra publicada per Edicions Curial "Federalisme i Autonomia a Catalunya (1868-1938)", del Pr. González i Casanova, tot reproduint el "Decreto" del general Franco suprimint l'Estatut autònom català.

o o o

DOS SUPLEMENTS MES DE L'"AVUI" MENSUAL:

★ "ENQUESTA S.I.C.: ASSEMBLEA DE CATALUNYA, AHIR, AVUI I DEMÀ".

- Contesten: Partits polítics (ERC, FNC, MSC, UDC, PPC, + PSAN i PSAN (prov.)) i Reagrupaments (Convergència Democràtica de Catalunya i Convergència Socialista de Catalunya) i No Alineats de l'AdeC.

★ EL TERCER NUMERO DELS SUPLEMENTS "PAÍS VALENCIA", A BASE DE NOTÍCIES ELABORADES PER LA REDACCIÓ VALENCIANA DE L'"AVUI"

- AL SUMARI: "Raimon vist pel Pr Sacristan". "Opressió nacional i de classe (PSAN)", notícies sobre "Declaració Taula Democràtica del PV", "Universitat", Crides de partits, moviment obrer, "Cap a l'Assemblea del País Valencià" i d'altres.

últimes notícies... últimes notícies últimes Conv. Socialista, Xirinacs i Presos Polítics

☆ De fonts acostades al PSAN-provisional ens ha arribat amb prec + de publicació la següent nota la qual també ha estat lliurada al + butlletí d'API:

"Les tensions existents a l'interior de la Convergència /Socialista/ es van accentuant. A nivell del PSAN-provisional i dels sectors més a l'esquerra de la Convergència es mostren serioses inquietuds respecte a la marxa de la Convergència, la qual es manté + amb plantejaments confusos i amb escassa voluntat de lluita i d'iniciació.

Els debats promoguts pel PSAN-provisional s'han centrat sobre + tot en la necessitat d'unes possibilitats d'enquadrament de determinats sectors combatius del Moviment Obrer i Popular als quals + sembla que la Convergència Socialista no hi accedeix perquè es basa massa en una construcció "artificial" d'un Partit i no centra + la seva teoria en les necessitats de traçar línies clares i decidir + des als fronts.

La "precipitació" en la formació d'un Partit polític sense un + lligam fonamental en les lluites només pot fer que potenciar una + "burocràcia intel·lectual" i un model de Partit inoperant per a la + transformació revolucionària del país."

☆ El 31 de gener, Mossèn Lluís Ma. Xirinacs ha cessat en la seva + cinquena vaga de la fam, després de 31 dies de no ingerir cap mena d'aliment. Segons sembla, el motiu d'aquesta decisió ha estat la + creença de Mn Xirinacs de que el seu gest i les seves motivacions + havien arribat a molta gent.

D'altra banda al llarg del fi de setmana de l'1 i 2 de febrer, + més grups de cristians han dut a terme dejuni voluntaris en solidaritat amb Mn Xirinacs i les seves peticions. A més dels enunciat + en l'article XIRINACS publicat en aquest mateix número, cal consignar els dels Caputxins de Sarrià i els de la parròquia de Ntra Sra de Montserrat al Guinardó.

☆ Pel que fa als 9 presos polítics de la presó de Lleida, que el + 24 de gener havien encetat una vaga de la fam, el dia 1er de febrer tres d'ells cessaren en la seva actitud. Com es recordarà, van decidir aquest tipus de protesta en negar + los-hi el dret a llegir, + estudiar, escriure, escalfar-se quan fa fred... així com en ésser + sotmesos sovint a càstigs per part dels funcionaris de presons.

Finalment, en aquest apartat dels presos polítics, cal ressenyar la notificasegona la qual Mnscr Enrique y Tarancón, amés de demanar + un indult en lloc de l'AMNISTIA, ha fet cremar + els plects que conte nien 160.000 signatures en aquest sentit. A qui haurà escoltat?

un fet esperat* L'ASSEMBLEA EN MARXA!

PRESENTACIÓ

L'AdeC, màxim organisme unitari de l'oposició democràtica, ha passat per una etapa de crisi. En efecte, d'ençà de la detenció dels 113 (Barcelona, 28 d'octubre 73), però sobretot arran de la creació a París de l'anomenada "Junta Democràtica de España" (30 de juliol + 74) i de la reacció en contra de la majoria de les forces polítiques catalanes -només fou recolzada pel PSUC-, l'AdeC entrà en una fase d'hivernació, de la qual encara no se n'ha sortit del tot. I això s'ha produït al llarg d'uns mesos de gran transcendència política en + el procés d'acabament de la dictadura, sigui per esdeveniments interns (crisi econòmica, malaltia del dictador, fracàs del "espíritu del 12 de febrero", crisi ministerial, i dimissions, malestar general per l'encariment de la vida...) o per fets d'abast internacional (caiguda de les dictadures feixistes de Portugal i Grècia, de l'autocràcia de Haile-Selassie, dimissió forçada d'en Nixon...).

En definitiva, s'estan configurant les condicions per a un nou endegament de l'Assemblea. Un símptoma interessant al respecte és el + comunicat emès per la Coordinadora el passat 7 de novembre (justament en la data del 3er aniversari de l'AdeC), el text del qual fou produït in extenso en l'"AVUI" del mes de desembre.

D'altra banda, cal comptar amb la possibilitat que els Reagrupaments Polítics Catalans entrin a formar part com a tals de l'AdeC. De + produir-se efectivament, això representaria una aportació en molts sentits, especialment pel que fa a una representació "representativa" valgui l'expressió- de la petita i mitjana burgesia catalanes, amb la qual cosa l'AdeC es convertiria en un veritable organisme nacional de tot el poble de Catalunya.

En aquesta ocasió farem referència a dos documents eixits de l'Assemblea: 1) El comunicat de la XI reunió de la Comissió Permanent, + i 2) Una crida per una setmana de lluita contra l'encariment del cost de la vida. D'altra part, la Redacció de l'"AVUI" ha passat una + Enquesta als diferents organismes polítics catalans (partits, grups i Reagrupaments) sobre el passat, present i futur de l'AdeC, amb la qual cosa esperem que quedaran aclarides moltes incògnites. Finalment, hem cregut convenient de reproduir, d'una banda, el Comunicat de la Primera Sessió Plenària de l'AdeC, i d'una altra una breu cronologia confeccionada per l'Equip "AVUI" sobre el que han estat els + tres anys llargs d'existència de l'Assemblea.

comunicat XI permanent

"Reunida la XI Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya acorda de fer públic el present comunicat:

AL POBLE DE CATALUNYA

1. El dia 7 de novembre de 1971, més de + 300 delegats d'organitzacions polítiques i + de masses i representants d'organismes i associacions, sectors professionals, comarques i poblacions catalanes es constituïren en ASSEMBLEA DE CATALUNYA: la plataforma d'acció política democràtica i unitària del poble català. Els seus quatre punts programàtics unitaris són:

1. La consecució de l'amnistia general + dels presos i els exiliats polítics.

2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertats de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical- i de manifestació, i dret de vaga, que garanteixi l'accés efectiu del poble + al poder econòmic i polític.

3. El restabliment provisional de les + institucions i dels principis configurats en l'Estatut del 1932, com a expressió + concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.

4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

II. D'altra banda, el 31 de juliol de + 1974 va aparèixer públicament la Junta Democràtica de España, per mitjà de declaracions fetes simultàniament a Madrid i París.

III. La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya considera la importància política del fet que personalitats i organitzacions hagin avançat en el seu procés de convergència fins a constituir-se en Junta Democràtica.

IV. Posteriorment, el 16 de setembre de + 1974 la Junta Democràtica de España va cursar una invitació al Secretariat de l'Assemblea de Catalunya per iniciar converses oficials amb la nostra Assemblea "como instancia unitaria democrática de la nacionalidad catalana". Així, doncs, d'acord amb el + quart punt programàtic de l'Assemblea de Catalunya, i per tal de col·laborar a "la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica", la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya decideix:

a) declarar que els organismes de l'Assemblea de Catalunya estan sempre interessats, dins el marc dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres institucions.

a) declarar que els organismes de l'Assemblea de Catalunya estan sempre interessats, dins el marc dels seus quatre punts programàtics, en tota discussió, negociació i coordinació política amb altres institucions.

comunicat... (segueix)

tàncies democràtiques, i

b) crear l'organisme adequat per fer operatiu aquest acord.

V. En el procés de preparació de la II sessió plenària, l'Assemblea de Catalunya —a través d'aquesta Comissió Permanent— es referma en el seu caràcter de marc unitàri de convergència política democràtica, i es compromet a treballar, en el sentit dels acords presos en la X Comissió Permanent, per tal d'ampliar la seva representativitat i la seva vinculació amb el moviment del poble català per conquerir les llibertats polítiques i nacionals.

CATALUNYA, DESEMBRE 1974

crònica de la reunió - crònica de la reunió

A finals de desembre se celebrà la XI Permanent de l'AdeC. (L'anterior se va celebrar el mes de maig d'aquest any passat.)

L'ORDRE DEL DIA era el següent:

- 1.- Contesta a la "Junta Democràtica de Espanya" referent a la seva proposta d'establir converses amb l'AdeC.
- 2.- Preparació de la II^a Sessió Plenària de l'AdeC. (La primera tingué lloc el dia 7 de novembre de 1971.)
- 3.- Aplicació dels acords de la X^a reunió de la Permanent referents a la "descentralització geogràfica i sectorial de l'AdeC..." i al reforçament de l'organicitat del Secretariat de la Comissió Permanent i de la representativitat de la mateixa.
- 4.- Informes de les Comissions de treball.
- 5.- Diversos.

D'aquest llarg i interessant ordre del dia tant sols es pogué esgotar el primer punt, si bé en el curs de la discussió sorgiren d'una forma o altra temes referents als restants apartats.

Destacarem les importants i minucioses mesures de seguretat adoptades, que si bé limitaren el temps de la reunió, permeteren que aquesta es desenvolupés en un ambient de tranquil·litat que afavorí la discussió. Les normes de seguretat i l'aplicació d'uns criteris més rigorosos de representativitat donaren com a resultat una menor assistència de delegats però no del seu grau de representativitat política. Cal destacar com a especialment importants les absències per motius tècnics de les delegacions de FNC i d'UDC.

DEBAT DEL PRIMER PUNT DE L'ORDRE DEL DIA

La discussió s'allargà més del previst, probablement per dues raons principals: el deficit de discussió política al si de la CP de l'AdeC, ja que l'anterior Permanent va tenir lloc el mes de maig, amb un parèntesi de setmesos en els quals s'han precipitat i acumulat importants esdeveniments polítics i també gran quantitat de recels i posicions enfrontades que suscita la "Junta Democràtica de Espanya".

(a la p. 6)

CRONOLOGIA AdeC

L'any 1969 es creà la "Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya", la qual englobava, entorn d'un programa unitàri més reduït quantitativa i qualitativament, cinc organitzacions polítiques catalanes: ERC, FNC, MSC, PSUC i UDC. La Coordinadora fou el nucli impulsor de l'AdeC.

25 maig 1971

juliol 71

octubre 71

7 novembre 71

gener 1972

febrer 72

març 72

juny 72

juny 72

setembre 72

octubre 72

12 novembre 72

5/8 març 1973

3 abril 73

1 maig 73

juny 73

setembre 73

setembre 73

setembre 73

29 octubre 73

11 novembre 73

20 desembre 73

gener 1974

gener 74

Intent fracassat de la Primera Sessió Plenària.

S'edita el document "Pel camí de l'AdeC".

Gran vaga obrera a SEAT. Assassinat de l'obrer ANTONI RUIZ VI LLALBA.

Celebració a Barcelona de la 1ª Sessió Plenària de l'AdeC. Hi assisteixen uns 300 representats i s'emet un Comunicat.

Edició de "Assemblea de Catalunya" N^o1, butlletí de la Comissió Permanent (CP), amb el text de la Primera Permanent.

Edició de "Assemblea de Catalunya" N^o2, butlletí de la CP. S'hi inclou el text de la 2ª Permanent i una Crida "Per imposar el dret a la solidaritat democràtica".

Crida solidària amb els obrers en vaga de la Bazán (Ferrol, Galícia), dos dels quals foren assassinats.

Inicia una campanya sobre el "Per què de l'Estatut".

Edició de "Assemblea de Catalunya" N^o3, butlletí de la CP. Parla de la 3ª Permanent i inclou una crida en solidaritat amb els acusats de pertànyer al "Front d'Alliberament Català" (FAC).

Nova crida contra els Consells de Guerra a portes vistes (FAC i PCEi).

Celebració de la IV^a Permanent.

Ocupació democràtica de Ripoll (unes 3.000 persones), per a commemorar el 1er. Aniversari de la Primera Sessió Plenària. Edició d'un "Missatge al poble de Ripoll i Comarca".

Visita a Itàlia d'una delegació de l'AdeC. Recorre les regions Emília-Romanya, Toscana i Lombardia, entrevistant-se amb representats d'organismes oficials i de partits polítics. L'AdeC és reconeguda com l'únic organisme representatiu del poble català. Vaga de la Tècnica del Besòs, assassinat de l'obrer Manuel Fernández Márquez. Crida de la Comissió Permanent en solidaritat amb els vaguistes.

Gran vaga de SEAT. Concentració i ocupació de St Cugat del Val·lès (unes 7 o 8 mil persones), per convocatòria de la Comissió Permanent.

Crida solidària amb els presos polítics en el camp de l'Amnèsia.

Crida per l'ONZE DE SETEMBRE.

Crida solidària amb el poble xilè, pel cop d'estat feixista contra el Govern democràtic del Dr. Allende.

Edició del document "Pel Camí de la II^a Sessió de l'AdeC".

Detenció a Barcelona de 113 persones sota l'acusació de formar part de l'AdeC. El dia 30, Comunicat de la CP demanat la llibertat dels detinguts.

Ocupació democràtica de Vic (intent fracassat, doncs la vila ja era ocupada per les forces repressives), de l'Atmetlla del Val·lès i gran manifestació a Granollers, unes 15.000 persones (dades policials).

En un principi l'AdeC ho havia convocat per tal de celebrar el 2on Aniversari de la 1ª Sessió Plenària, però també s'hi va afegir l'alliberament de tots els 113. Molts detinguts.

Judici "1.001". Execució de l'almirall Carrero Blanco per ETA-V. Arias Navarro ("El Verdugo de Màlaga" quan la guerra civil) és designat president del govern espanyol.

Comença a repartir-se el document "REPART DE TREBALL SOBRE LA CAMPANYA PER A L'US OFICIAL DE LA LLENGUA CATALANA", redactat per una Comissió de l'AdeC.

L'AdeC demana a Mossèn Xirínacs que cessi en la seva vaga de la fam a la presó de Carabanchel (Madrid). Mn. Xirínacs era un dels 113 detinguts l'havia iniciada demanant la llibertat dels seus companys. La vaga de la fam durà 42 dies.

(passa a la p. 5)

Al poble de Catalunya:

SETMANA DE LLUITA

CONTRA L'ENCARIMENT DE LA VIDA

"El Règim ens anuncia per 1975 un any ++
"difícil".

Quina és la realitat? La realitat és que ja 1974 ha estat un any molt dur: ens parlen d'un 17% d'inflació!

A tots els apartats de la nostra vida ++ quotidiana hi ha hagut pujades de preus ++ (els darrers: oli, gas, electricitat, etc.) el desfasament entre el sost de la vida i ++ els sous i salaris ha crescut. Avui vivim ++ pitjor que fa un any. Al mateix temps, apa- reix el fantasma de l'atur; no hi ha garan- ties per al lloc de treball.

Al camp, mentrestant, es mantenen o bai- xen els preus de venda als camperols.

Els comerciants, presentats als ulls del poble com a responsables dels augments de ++ preus, pateixen de la reducció de les ven- des i es veuen abocats a desaparèixer per ++ l'expansió protegida del gran comerç.

A les petites i mitjanes empreses, se'ls agreuja aquesta situació amb les dificul- ++ tats per a aconseguir crèdits.

A Catalunya, on tenim els índexs més alts de cost de la vida, la diferència entre el ++ volum d'impostos i la inversió pública (al- voltant dels 40 mil milions de pessetes ++ l'any 1972) porta a un agreujament de les ++ deficiències de serveis bàsics (escoles, ++ hospitals, etc.) que degraden encara més ++ les condicions de vida de les classes popu- lars.

EL RÈGIM N'ÉS RESPONSABLE

L'actitud del Govern durant el darrer ++ any ens mostra com és ell el principal res- ponsable de la inflació. És ell qui promou i autoritza pujades de preus a sectors, in- dustries i serveis bàsics, pujades que re- percuteixen en tot, mentre ens fan demagò- gia sobre el "control de preus".

Les dificultats de què ens parlen no ho- són, però, per a tothom: els monopolis, la gran empresa, la banca, augmenten els seus beneficis. Mentre la situació econòmica ++ del país es deteriora, les estafes i els ++ escàndols protagonitzats per jerarques i ++ dignitaris del Règim surten, cada cop més, a la superfície (REACE: família Franco, SO FICO: l'empresa dels "ultras", crac del ++ grup Rosell ex-negidor de l'Ajuntament de Barcelona, etc.). D'altra banda, la pro ++ gressiva dependència dels grans interessos econòmics internacionals, representada i ++ estimulada pel Règim (per exemple, la con- cessió de 20 mil milions de ptes. de crè- dits oficials a la Ford), importa i empit- jora els efectes de la crisi econòmica mun- dial.

LA RESPOSTA POPULAR

Contra aquesta política del Règim, la ++ resposta l'encapçala la classe obrera se- guida dels altres sectors populars: com a ++ la vaga exemplar dels obrers de SEAT con- tra la reducció de jornada, amb l'explica- ció massiva per carrerc, mercats i empre- ses de les seves reivindicacions, amb l'e- ++

lecció de delegats de tallers; a la vaga ge- neral del Baix Llobregat seguida per treba- lladors, estudiants, comerciants, etc., que dona una lliçó d'unió de tot el poble; a ++ les llargues lluites a Hispano Olivetti, ++ amb la carta adreçada a l'opinió pública ++ pels treballadors; a Cumbre, arrencant el ++ reconeixement dels seus drets a Magistratu- ra; de tota la banca durant 3 setmanes; com a Euskadi amb la vaga general de l'onze de- desembre.

La perspectiva de totes aquestes lluites ++ per al moviment obrer, i en particular per ++ a Comissions Obreres, és la de realitzar u- na vaga general de 24 hores contra l'encari- ment de la vida, per l'augment del salari i la defensa del lloc de treball, per l'amni- stia i per les llibertats.

UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA DAVANT LA CRISI

Aquestes lluites marquen el camí cap a u- na necessària generalització de les accions de tota la població que convergeixin en la ++ conquesta de les llibertats polítiques i na- cionals. Només l'exercici d'aquestes lliber- tats, expressat en l'elecció i control dels governats i en la creació d'organismes na- cionals per a definir una nova política eco- nòmica, etc., ens dotarà dels instruments ++ per a evitar que el pes de la crisi recaí- guí sobre el poble.

Per això, L'Assemblea de Catalunya lluita per l'alternativa expressada en els seus 4 ++ punts:

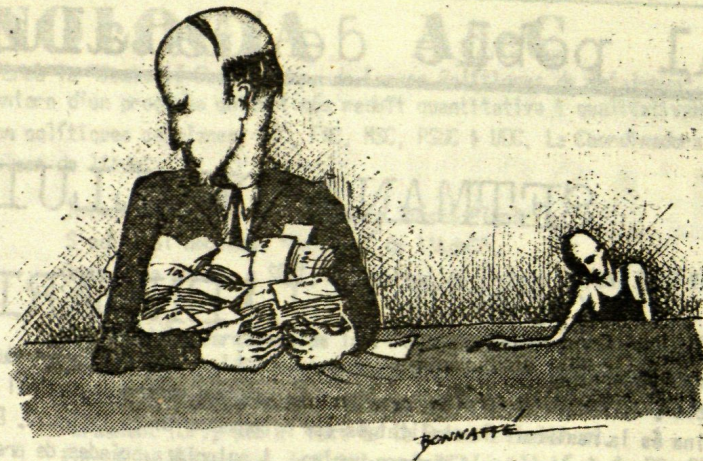
* cronologia... (acaba)

- 23 febrer 74 Comença l'afer de Mnscr Añoveros, bisbe de Bilbao, per una homilia redactada per ell i llegida a totes les es- glésies de la diòcesi. Gran repercussió ja que s'intentà la seva expulsió de l'Estat espanyol.
- 2 març 74 Assassinat pel mètode del "garrote vil" de Salvador Puig Antich a la presó "Modelo" de Barcelona. Puig i An- tich era militant anarquista del MIL. La CP emet un comunicat contra la pena de mort i per l'Amnistia (8 març).
- 25 abril 74 Cau la dictadura feixista portuguesa. Comunicat solidari de la CP.
- 1 maig 74 Crida de la CP.
- maig 74 Celebració de la Xª Permanet. Comença la preparació de la IIª Sessió Plenària.
- maig/agost 74 Comencen a ediatr-se textos que ha de desembocar en els Reagrupaments Polítics Catalans: "Convergència Demo- cràtica", "Socialistes Democràtics", "Unitat Socialista", "Socialistes Revolucionaris dels Països Catalans".
- 30 juliol 74 Creació a París de la "Junta" de Carrillo (PCE) i Calvo Serer (Opus).
- agost 74 Malaltia del dictador. El "Príncep" assumeix provisionalment les funcions de cap d'Estat. Franco, una vegada restablert, torna a prendre possessió del seu càrrec.
- 8 setembre 74 Detenció a Sabadell de 67 persones acusades de pertànyer a l'AdeC. Cinquanta són alliberats immediatament, la resta passa a la "Modelo". Crida solidària de la CP.
- 11 setembre 74 Manifestació a les Rambles barcelonines convocada per l'AdeC.
- 7 novembre 74 Comunicat de la Coordinadora, el qual sembla marcar l'inici d'un nou endegament de l'AdeC.
- desembre 74 Celebració de la XI Permanet.
- gener 75 Setmana de lluita contra l'encariment del cost de la vida convocada per l'AdeC.

★ encariment (segueix)

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es fa ressò de les reivindicacions del nostre poble contra l'encariment de la vida i amb aquest objectiu crida a realitzar, del 26 de gener al 2 de febrer, una setmana de lluita a generalitzar a totes les ciutats, pobles i comarques reforçant el lligam de tots els sectors populars al voltant de les Assemblees democràtiques de cada localitat, augmentant-ne la representativitat, organitzant accions concretes als centres de treball i d'estudi, als mercats, als barris... La setmana contra l'encariment de la vida és, doncs, avui un pas més en la lluita per a la consecució de les llibertats polítiques i nacionals.

Gener 1975, Secretariat de la CP de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

★ «Crònica de la XI Permanent» (ve de la p.4)

Les diferents intervencions que no podem ni tan sol resumir particularitzades, degut al seu nombre i extensió, coincidiren totes elles en reafirmar la validesa i necessitat de l'AdC com a màxim organisme polític unitàri del poble català, oberta a tots els corrents democràtics i amb una àmplia representativitat de masses. Igualment totes les intervencions manifestaren la seva adhesió als quatre punts programàtics de l'AdC, i al seu caràcter de no negociables enfront de cap instància externa a l'Assemblea.

Es prengué com a base per a redactar l'acord que més avall + reproduïm, una proposta presentada conjuntament pel "Grup de + No-Alineats" i el R.A.C. (representants d'ambients cristians).

Al llarg de la discussió, tot i que no quedà reflexat en la resolució s'establí un consens que podríem resumir així:

- L'AdC es un organisme polític específic de Catalunya, ++ que no es pot dissoldre en el si de cap organisme a escala de l'Estat espanyol.
- Qualsevol contacte o negociació que estableixi l'AdC es farà en compliment del punt 4 dels seus punts programàtics (la coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica) i sense renunciar a cap d'ells.
- En conseqüència els contactes amb la J.D.E. no significarà acord amb el seu programa polític ni valoració sobre + el seu grau de representativitat, tant geogràfica com política, tant sols com diu l'apartat III de l'acord aprovat "considerem la importància política del fet que personalitats i organitzacions hagin avançat en el seu procés de convergència". Per tant l'AdC no otorga cap patent de representativitat a la junta pel damunt d'altres possibles reagrupaments polítics que es poguessin configurar + a la resta de l'Estat espanyol.

Dins de la proposta de G.N.A.-R.A.C. hi havia una desautorització formal i denúncia com anti-democràtica de qualsevol intent de constituir juntes a Catalunya. El PSUC demanà que aquest apartat fos suprimit, doncs digué que no són condemnes + formals les que impediran la creació d'organismes polítics portats des de fora de Catalunya, sinó el grau d'implantació i ressò popular que obtingui l'AdC. Hi fou objectat que el perill no era que vingués ningú de fora a crear "juntes" a Catalunya, sinó que ho fes alguna de les organitzacions presents a l'AdC. La delegació del PSUC es sentí, naturalment, al·ludida i manifestà amb força que el PSUC no tenia cap intenció de crear ++ "juntes" i que els seus esforços anirien encaminats al reforçament de l'AdC. Davant d'aquest compromís formal i no sense algunes reticències per part d'algunes delegacions, s'acordà suprimir aquest apartat de la declaració.

La Comissió Permanent acordà que el Secretariat fos el que a

nomenés la comissió encarregada dels contactes amb altres intàncies de democràtiques i que el primer contacte amb la junta tenia una funció informativa.

(El comunicat de la XI C.P. de l'AdC, el reproduïm en aquest mateix + núm. d'"AVUI")

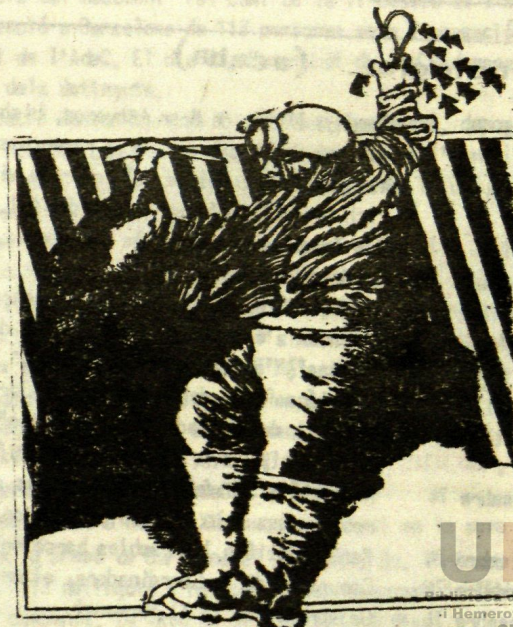
Com hem dit més amunt els altres punts de l'ordre del dia es tocaren al llarg de la discussió.

Destacarem la necessitat constatada per moltes delegacions d'enfortir el grau d'operativitat i representativitat de les estructures de + l'AdC, perquè aquesta sigui capaç de jugar el seu paper de capdevanter de la lluita democràtica catalana.

Igualment foren nombroses les delegacions que es referiren a la necessitat d'anar cap a la creació d'un organisme lligat a l'AdC que pugui esdevenir en el moment oportú el govern provisional de Catalunya. ++ Creiem que aquesta és una qüestió especialment important que mereix la més àmplia reflexió i discussió.

Finalment la Comissió Permanent acordà aprovar la proposta del Secretariat de convocar a una setmana de lluita contra l'encariment del ++ cost de la vida. (reproduïda en aquest mateix núm. d'"AVUI").

Resumint: pensem que amb aquesta XI reunió de la Comissió Permanent, l'AdC ha quedat enfortida i s'han esvaït els perills detrencament que en un primer moment va fer suposar les fortes tensions creades per l'aparició de la "Junta". Esperem que signifiqui també un punt de relleu cap a la cada vegada més urgent II Reunió Plenària i una major incidència pràctica de l'AdC, darrerament molt escassa, especialment donada la importància dels moments polítics que estem vivint.

"L'UNIO DE PAGESOS"

als pagesos i ramaders de Catalunya

Un fet important, s'ha produït al món rural del nostre país, la constitució de la "Unió de Pagesos", organització que pretén és ser unitària de tots aquells sectors interessats en el món dels pagesos i la ramaderia.

Amb tal motiu, camperols de 18 Comarques, conjuntament amb tècnics i professionals han creat aquesta àmplia organització, deslligada, diuen, dels partits polítics, per aconseguir una Alternativa Democràtica per el camp català. A continuació reproduïm la declaració de la "Unió de pagesos".

declaració

Reunits pagesos i ramaders procedents de la majoria de Comarques de Catalunya, hem constatat en les nostres converses la situació crítica, i en alguns sectors desesperada, en què es troba el conjunt de la pagesia catalana.

L'anàlisi del moment actual ens manifesta ben clarament que som víctimes d'un procés d'acumulació capitalista, bona part del qual s'ha fet a la nostra esquena, xuclant del camp català no solament l'estalvi, causa per la qual ens hem quedat sense força econòmica, sinó també el millor de la nostra força de treball: la joventut, que ha emigrat en massa per engruixir l'exèrcit dels treballadors industrials.

35 anys d'explotació brutal a les nostres terres han buidat les Comarques catalanes i han ribat el pes polític i social que

havien tingut en el transcurs de la història, tant important en l'equilibri social català. La pagesia s'ha convertit durant aquesta època en el sector més espoliat del sistema econòmic. Ens han deixat també sense força social. Totes les nostres Organitzacions foren aniquilades al començament de la Dictadura.

Avui no tenim cap pes en la política agrària del Regim, que va dirigida a l'únic profit dels grans monopolis que acapen la transformació i comercialització dels productes del camp.

Davant aquesta situació d'indefensió total, tots els assis-

tents hem coincidit en què la nostra tasca urgent i primera és la d'organització. Cal bastir una Organització pagesa capaç de donar força als nostres interessos econòmics i a les nostres aspiracions socials.

Per això és precís superar les nostres diferències polítiques, les nostres ideologies particulars, per arribar a un autèntic Organisme Unitari, representant dels interessos reals de tots els treballadors de la terra.

Creiem que els objectius bàsics d'una Organització pagesa han de ser de dues menes:

- La defensa actual dels nostres interessos econòmics i socials.

- La creació de quadres que assegurin la continuïtat del moviment pages.

Centrem la defensa actual del nostre treball en aconseguir progressivament el control de la comercialització dels nostres productes per imposar uns preus que retribueixin dignament la nostra feina i alhora abarateixin els aliments pels treballadors de les ciutats.

Reivindiquem també les condicions socials, culturals i sanitàries que facin dels nostres pobles i viles llocs habitables, equiparables al nivell que pugui obtenir-se, a cada moment, als altres sectors de la producció.

Per obtenir les nostres reivindicacions utilitzarem els instruments que resultin més eficaços, fins allà on pugui ser, com són organismes oficials i altres institucions legals: "hermandades", Cooperatives, Comunitats de regants, etc. sempre i quan la seva utilització no posi en perill la nostra pròpia Organització, en el si de la qual seran preses les decisions fonamentals que afectin a la classe pagesa.

Referent a les reivindicacions més concretes, cladrà que cada Comarca formuli el seu propi programa, ja que d'aquesta manera s'ajustarà més a la realitat viva de cada lloc.

El segon objectiu de la nostra Organització creiem que ha de ser la creació i formació de quadres dirigents d'aquest moviment pages i ramader que assegurin la continuïtat de la nostra lluita. Pensem tant en el demà com en el present i sabem que el veritable canvi en les nostres condicions de treball

→ **pagesos...**

no pot obtenir-se dins l'actual Règim polític, que sempre estarà el servei dels qui ens exploten.

La nostra lluita està, doncs, vinculada a la dels treballadors industrials i altres sectors del poble per l'obtenció de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol. La nostra Organització -que

des d'ara titulem **UNIO DE PAGESOS**- cal que prepari els homes adequats per la confecció d'un Programa d'autèntica transformació agrària, capaç d'orientar amb coherència la política pagesa i ramadera en un futur govern democràtic servidor del poble:

Catalunya, Novembre del 1974

ELS REAGRUPAMENTS

Les Notícies arribades al S.I.C., fins a l'hora de tancar l'actual edició:

1) **Convergència Democràtica de Catalunya**: sembla ésser que els diversos grups federats a la mateixa estan portant actualment una profunda tasca portes endintra. També s'han començat a veure escrits signats per la C.D.C. sota el nom "DOCUMENTS DE TREBALL".

2) En quant al "Socialisme Democràtic": no coneixem més novetats que no sigui la difusió massiva d'un full sota el títol "SEAT un conflicte d'arrels profundes" (que "AVUI" reproduïx quan parla en aquest número del conflicte de SEAT).

3) En quant "La Convergència Socialista" (nom provisional del futur PSC) sembla ésser que s'està avançant i s'ha celebrat la 1ª ASSEMBLEA de DELEGATS de la CONVERGENCIA SOCIALISTA". A continuació, per el seu evident interès, reproduïm complet el COMUNICAT.

comunicat

S'ha celebrat la 1ª Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista.

L'Assemblea ha reunit delegats dels cercles de Convergència Socialista dels fronts, obrer, pagès, ensenyant, estudiantil i professional, de les comarques de tot Catalunya i dels barris de la comarca de Barcelona, així com representants del Moviment Socialista de Catalunya, del Partit Socialista d'Alliberament Nacional-Provisional i membres dels Grups No-Alineats de l'Assemblea de Catalunya.

Els delegats han analitzat la situació política del moment. Han constatat l'acceleració de les lluites obreres i democràtiques, i la necessitat d'impulsar encara més la lluita unitària pel trencament democràtic i per un règim de llibertats polítiques i nacionals, que posarà en primer pla l'actualitat de l'alternativa socialista. Afirmem, en aquest sentit, que la lluita actual per les llibertats té un contingut revolucionari que ha de concretar-se en la necessitat que el moviment obrer i popular s'organitzi en una perspectiva socialista. Es per això que els delegats s'han reafirmat en l'objectiu d'avançar resoltament vers l'unificació política i organitzativa dels socialistes de Catalunya, prenent com a base de partida els punts mínims inicials de la Convergència Socialista, recollits en el document "Per la Unitat dels Socialistes de Catalunya".

L'Assemblea de Delegats ha elegit una Comissió Coordinadora, encomanant-li la missió d'articular les tasques de la Convergència Socialista, el laborar un projecte de Manifest Programa i organitzar la celebració d'un Congrés Constituent del Front de Convergència Socialista.

L'Assemblea ha pres, així mateix, altres mesures de caràcter organitzatiu i ha acordat iniciar la publicació d'un butlletí de discussió, d'un òrgan informatiu, d'una revista teòrica i política i d'una col·lecció de materials de formació.

L'Assemblea ha pres l'acord d'impulsar la participació en l'Assemblea de Catalunya i de recolzar ampliament les iniciatives d'acció d'aquesta.

L'Assemblea de Delegats considera molt satisfactòria la marxa del procés de Convergència Socialista i es proposa de continuar la tasca d'ampliació, expansió i coordinació de la Convergència Socialista a tots els sectors i comarques de Catalunya, molt especialment dins de la classe obrera.

L'Assemblea de Delegats de la Convergència Socialista fa una crida a tots els socialistes perquè s'incorporin i participin activament en el procés que portarà a la constitució del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Gener 1975

• Delegacions de treballadors de la Convergència Socialista dels ramats del Metall, Assurances, Sanitat, Banca, Alimentació i Químiques.

• Sector Pagès de la Convergència Socialista.

• Delegació d'ensenyants de la Convergència Socialista.

• Quinze delegacions de la Convergència Socialista dels barris de la comarca de Barcelona.

• Delegacions dels nuclis de professionals de la Convergència Socialista.

• Delegacions de la Convergència Socialista del Baix Llobregat, Alt Penedès, Baix Penedès, Garraf, Baix Camp, l'Urgell, les Garrigues, la Segarra, Noguera, Gironès, La Selva, Garrotxa, Alt Empordà, Baix Empordà, Bages (Unió Socialista del Bages), Vallès Oriental i Vallès Occidental.

• Delegacions d'estudiants de la Universitat Central, Universitat Autònoma i Politècnica.

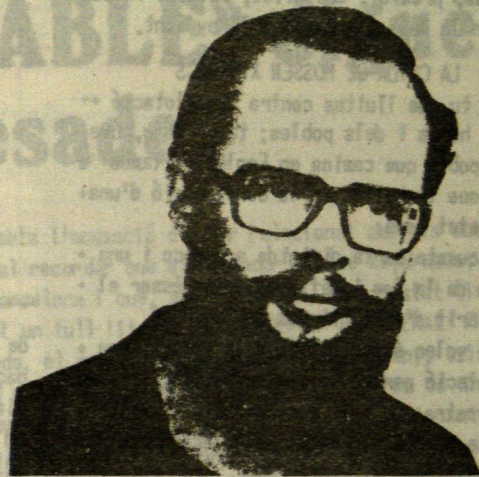
• Delegació de professors de la Universitat Autònoma i de la Universitat Central.

• Delegació del Centre d'Estudis Socialistes.

• Delegacions del MSC, del PSAN-provisional i de Grups No-Alineats de l'AdC.

XIRINACS*

5^A VAGA DE LA FAM

"SOLIDARITAT"

L'equip "AVUI" en el seu N^o. especial de Nadal, reproduïa la crida de Mossen Xirinacs a l'AdC. Tal com deia, ha començat la seva 5ª Vaga de la Fam, que ja està tenint ressò mundial. Un fet espectacular ha sigut el seu anomenament com candidat al Premi Nobel de la Pau. A continuació reproduïm una fulla escampada per Catalunya aquests dies amb una "carta al Cap de l'Estat espanyol", la crida de Mn. Xirinacs, i un petit epíleg "La Nostra Resposta".

"Lluís M^o. Xirinacs és un sacerdot escolar de 44 anys d'edat. La seva fe cristiana l'ha portat a un compromís total amb la causa del poble, al servei del qual ha posat el millor de la seva persona. En moltes ocasions ha manifestat la seva disconformitat amb el sistema vigent, per considerar que no respecta prou els Drets Humans. En tots els casos ha optat per accions no-violentes, com a camí per sacsejar les consciències i accelerar el canvi social. Actualment es troba privat de la seva llibertat, complint una condemna de tres anys a la presó madrilenya de Carabanchel. El dia primer de gener va començar la seva cinquena vaga de fam amb caràcter indefinit. L'anterior realitzada el mes de desembre de 1973, va mantenir-la durant quaranta-dos dies.

CARTA AL CAP DE L'ESTAT ESPANYOL

A Francisco Franco Bahamonde, cap de l'Estat espanyol, únic qui, dins del règim vigent, pot decretar AMNISTIA per a tots els presos, perseguits i exiliats per fets d'intencionalitat política, considerats com a delictius.

Els meus amics han intentat de dissuadir-me centenars de vegades. La reconciliació és impossible, diuen. Som enemics irreconciliables. No hi ha res que ens uneixi fora de l'oposició i enfrontament bàsics.

Vegem-hi. Aquesta oposició, des del nostre punt de vista, consisteix en quèlcom de molt senzill: estar al servei dels homes, de tots els homes sense privilegis, al servei del poble en conjunt, o estar al servei d'un mateix, al servei del propi grup, del petit grup de poderosos en diners, en armes,

en esperit o en ciència.

Francisco, jo em trobo entre els que estan decididament en oposició al teu règim, perquè el considero al servei d'un grup de poderosos. El desenvolupament econòmic espanyol dels darrers decennis, ha servit tan sols per distanciar el grup de capdevanters a costes d'aquest poble o d'altres pobles i subministradors de les primeres matèries necessàries. La República amb tots els seus defectes, caminava vers l'extensió a tot el poble dels fruits del treball. I precisament per això l'enfonsares, emprés pel grupet de poderosos que temien sortir-ne perjudicats, de l'experiment republicà. Promoguéreu una guerra que costà un milió de morts i una pau de quaranta anys que ha fet emmutir de terror tots els pobles de l'Estat espanyol. Us heu aliat amb el gran espoliador de pobles, els Estats Units, i els heu permès l'espoliació del nostre a canvi d'una ajuda per al vostre petit grup, davant la repulsa del món sencer.

Una reconciliació exigeix una conversió, un canvi, per ambdues parts. Però aquestes dues parts no són simètriques. Una part és l'agressora del poble i l'altre és el poble agredit. Posar fi a l'agressió exigeix també renunciar als privilegis, dissoldre el grup de poder, tornar a tot el poble l'ús dels seus drets de reunió, de sindicació, d'associació política, de vaga i d'expressió, i fondre's i confondre's amb ell per tal de seguir la seva mateixa sort. No té sentit d'acabar amb l'agressió i continuar conservant la situació especial. És, doncs, necessari que la part agressora cessi en l'agressió i demani perdó. I és necessari que, aconclertes aquestes serioses condicions, la part agredida sàpiga després perdonar per tal de construir un futur en llibertat.

Ja veus, Francisco, on t'has ficat i on ens has ficat a tots: un milió de morts, quaranta anys d'opressió i un altre holocaust popular en perspectives si no hi ha reconciliació.

Els homes pràctics, no utòpics, invoquen la necessària llei històrica que la força

sols és vençuda per la força. Quan siguem suficientment forts, ens aixecarem i aplatarem tot el que heu fet, al preu que sigui, tant pel que respecta a les víctimes immolades, com pel que respecta a un nou futur esclavitzat per la nova passió de poder que has induït en els teus enemics durant tants anys de mal exemple.

Jo, que soc molt poqueta cosa, individualment, sols puc dir-te que totes les regles tenen excepcions. Tu podries ser aquesta excepció a la "llei dels canons". En els primers temps del teu mandat, concentrares en les teves mans més poder que el que tenien els emperadors romans. Per decret, pots fer i desfer per damunt de totes les institucions de l'Estat. Et suggereixo que utilitzis aquest poder, quasi diví, per autodestruir-te, per tornar -seria el primer acte d'elegància de tota la teva vida- al poble tot el que és del poble, per tornar-li tot el que li prengueres fa quaranta anys. Et suggereixo una AMNISTIA sense condicions, amb les conseqüents llibertats.

Em respondràs que els teus no permetran que facis tal cosa, que tampoc no et permetran de dimitir. Sempre existeix la possibilitat d'una vaga de no cooperació per part teva. Em respondràs llavors que els teus enemics no et perdonaran. Això és cosa d'ells, i pensa que amb l'AMNISTIA no tornes el pa robat durant quaranta anys, ni ressucites els morts que has causat en tota la teva vida. Si, malgrat el teu gest, no et perdonessin, pensa que el que vingui no serà més que una petita penitència "simbòlica". Tu, davant la Història, sempre quedaràs millor que no ara.

Paca cosa puc fer jo per animar-te. Avui és el dia de la Pau instituit pel Sant Pare. Avui és el primer dia de l'any 1975. Avui començo una vaga indefinida de fam i, també una vaga indefinida d'incomunicació amb els funcionaris i metges de la presó i amb tota altra representat oficial, com a signe de no col·laboració total, fins que arribi aquesta AMNISTIA que seria, per part teva, el començ d'un signe sensible i eficaç de reconciliació.

Fam, presidi, debilitat, soletat i tedi seran la meua aportació a l'Any Sant.

* LA CRIDA DE MOSEN XIRINACS

A tu que lluites contra l'exploatació ++ dels homes i dels pobles; també a tu, que ets poble que camina en Església; també a tu, que treballes en la construcció d'una societat nova:

Aquesta carta dirigida a Franco i una + vaga de la fam indefinida volen ésser el + meu crit d'AMNISTIA des de la presó.

I volen ésser també, a la vegada, una + invitació perquè en qualsevol lloc i temps, la vostra veu i la vostra acció s'uneixin per a aconseguir junts un objectiu comú: + l'AMNISTIA.

Des del temple o la fàbrica, des del ++ barri o la Universitat, les formes de lluita per a aconseguir-la han de ser inevitablement distintes. Però la mateixa varietat i pluralitat de veus i d'accions, són signes de força si, units, conquerim l'AMNISTIA.

(Hospital General Penitenciari de Carabanchel (Madrid), 1 de gener de 1975. + Any Sant de la Reconciliació.)

* LA NOSTRA RESPOSTA

Si després d'aquesta lectura creiem que la seva crida no pot quedar en l'aire, sinó que exigeix de nosaltres una presa de + consciència col·lectiva, de la nostra responsabilitat en la lluita per aconseguir les + llibertats per al nostre poble.

La resposta, en forma d'iniciatives diverses, depèn de la imaginació i de la capacitat de decisió de cadascú, però amb ++ ell

AMB FETS, DIGUEM NO !! "

la Solidaritat

Diverses han estat les accions dutes a terme en solidaritat amb Mn Xirínacs.

Els dies 18 i 19 de gener, un grup de + 42 persones van fer un dejuni de 42 hores a l'església barcelonina de Sta Isabel d'Aragó. Igualment van enviar un telegrama a Mn Enrique i Tarancón -president de la + Conferència Episcopal de l'Estat espanyol- urgint-lo en la seva gestió pro-AMNISTIA i que s'interessi per l'actual situació del vaguista de la fam. (Mn Tarancón pensa + demanar un indult i no pas una amnistia... Any de la Reconciliació?)

Per altra banda, 350 cristians pertanyents a sis parròquies del sector de Sant Andreu van realitzar un dia de dejuni per igual motiu, i també van enviar un telegrama semblant a Mn Tarancón. Durant l'acte, els aliments no consumits o llur import en metàl·lic foren lliurats per als presos polítics de la "Modelo" i per als obrers sense feina respectivament.

El 21 de gener fou detingut a Terrassa Mn Josep Ricart i Oller, sacerdot obrer, +

DET NORSKE NOBELINSTITUTT
INSTITUT NOBEL NORVÆGJEN
DIREKTØREN

Oslo 2. januar 1975.
Dokumentnr 19
Tel. 44 34 89

Vi erkjenner herved mottakelsen av brev med forslag om Lluís Maria Xirínacs til Nobels fredspris 1975. Likeledes erkjenner mottakelsen av 2 bøker av Lluís M. Xirínacs.

Tim Greve
(Tim Greve)
Direktør.

de la parròquia de St Llorenç, en no haver pagat una multa de 250.000 ptes. que li ha via estat imposada després d'haver llegit en el púlpit la carta de Mn Xirínacs. Sembla que Mn Ricart ha estat traslladat a la presó madrilenya de Carabanchel.

Durant dos dies, 8 persones -tres francesos i 8 súbdits espanyols- van dur a terme un dejuni solidari a la catedral de Tolosa del Llenguadoc (Occitània).

El 31 de gener es van reunir 150 persones al Santuari de Ntra Sra de la Pietat, + d'Igualada, en un acte sobre la reconciliació i l'actitud de Mn Xirínacs.

Al llarg dels dies 1 i 2 de febrer, 40 persones van fer actes voluntaris de dejuni, oració i reflexió a la parròquia St Joan de Gràcia, en solidaritat amb Mn Xirínacs.

"Jeraquia respetuosa"

Malgrat les 160.000 signatures recollides arreu de l'Estat espanyol en favor d'una AMNISTIA TOTAL i també a pesar de la vaga de la fam en aquest sentit de Mn Xirínacs, Mn Enrique i Tarancón pensar suplir al "Caudillo" un INDULT. Així ho hem llegit a la premsa del dia 2 de febrer.

De la nota de la darrera reunió de la + Conferència Episcopal de les diòcesis de l'Estat espanyol copiem:

"En contra de ciertas interpretaciones apresuradas, el Episcopado español quiere ser exquisitamente respetuoso con las autoridades y las leyes de la nación y no quiere ni remotamente aparecer como sospechoso de interferencias políticas." (Subratllat nostre.)

El dia 30 d'abril de 1972, Mn Xirínacs escrivia al seu diari: "Ha sortit un article meu a Serra d'Or. Es molt dur. Planteja el Judici de Crist".

CANDIDAT al NÒBEL

Mossèn Xirínacs ha estat acceptat com a candidat al Premi Nobel de la Pau 1975.

El 22 d'octubre passat una munió de professors universitaris barcelonins adreça a la Fundació Nobel una lletra demanant la seva inclusió com a candidat. Entre els + signants trobem:

Josep A. González Casanovas, Ramon Trias Fargas, Antoni Badia i Margarit, Jacint Ros Hombravella, Joaquim Molas i Batllori, Manuel i Rafael Jiménez de Parga, Antoni Jutglar Bernaus, Octavi Fullat, Pere Lluís i Font, Emili Giral i Raventós, Francesc Carreras i Serra, Joan-Ramon Capella, etc.

Els signants diuen "compartim els mateixos desitjos i esforços per a aconseguir l'acostament entre les nacions i el respecte recíproc entre els homes i els pobles". I caracteritzen l'acció i l'exemple de Mn Xirínacs com:

"-la proclamació incansable de la dignitat dels homes i dels pobles apellant a l'exercici de les llibertats i dels + Drets Humans i denunciant tota violació dels mateixos.

-el refús de la pena demort oferint la seva pròpia vida per desvetllar les + consciències al valor inalienable de la vida humana,

-la defensa de les minories ètniques i de les nacionalitats oprimides.

-les formes d'acció no-violenta que ha utilitzat per a promoure la Pau basada en la Justícia i tot el que collabora a la convivència fraterna entre els homes. Per això, Lluís-Ma. Xirínacs ha realitzat quatre vagues de la fam, la darrera de 42 dies de durada".

El 16 de gener la Fundació Nobel comunicava -veure aquesta mateixa plana- que havia estat acceptada la seva candidatura al Premi Nobel de la Pau. Se'l mereix.

breu biografia

Nat el 1932 a Barcelona de família benestant, burgesa, catòlica i "traduïda" al castellà. Es ordenat sacerdot el 1955. Fins el 63 fa de mestre a Barcelona i a Olot. Aquell mateix any protesta a la Jefatura barcelonina per les tortures infligides a estudiants. Comença la seva progressiva conscienciació, que el durà 5 vagues de la fam: 1969 per la separació de l'Església i l'Estat, Nadal 1970 en solidaritat amb els bascos processats a Burgos i els 300 tancats a Montserrat, novembre 72 detingut a Ripoll i traslladat a Samora, desembre 73 quan l'afer dels 113 -ell n'era un- i la darrera, encetada l'1 de gener d'enguany.

«EL SILENCI ÉS CULPABLE» digué jordi pujol a esade

El passat 21 de gener, el Dr Jordi Pujol i Soley, Vice-President del Consell d'Administració de Banca Catalana, donava una conferència als locals d'ESADE de Barcelona. Sota el títol "EL MOMENT POLÍTIC ACTUAL", el conferenciant va parlar del passat immediat i del present de Catalunya, tot fent una crida a la mobilització i enquadrament d'amplis sectors socials catalans en un gran bloc democràtic de centre-esquerra. A l'acte hi assistiren un miler de persones, principalment empresaris, professionals i diverses personalitats cíviques de Catalunya, els quals, majoritàriament, demostraren al final la seva coincidència de criteris amb allò que havia exposat el Dr Jordi Pujol.

Al dia següent i durant diverses setmanes, la premsa barcelonina i la de Madrid (tant revistes com diaris) s'han fet ressò de la importància de la reunió així com del contingut de la xerrada, tot ressaltant la personalitat del conferenciant.

ANY 1960: DETENCIÓ, TORTURES I EMPRESONAMENT D'EN JORDI PUJOL

El Dr Jordi Pujol es va fer famós l'any 1960, quan l'afer del Palau de la Música Catalana. El dia 19 de maig s'hi celebrà un concert a càrrec de l'Orfeó Català, amb l'assistència de tres ministres franquistes, un dels quals era En Camilo Alonso Vega (conegut popularment per "Don Camilo"). En acabar l'audició, el públic, posat dempeus, va cantar el "CANT DE LA S'NYERA", el qual havia estat prohibit expressament per les "autoridades". Amb tal motiu, es van produir nombroses detencions; al cap de tres dies fou detingut el

Dr Jordi Pujol sota l'acusació d'estar relacionat amb els successos recents. (Cal recordar que el Dictador Franco sojornava aquells dies a Barcelona i que, amb tal motiu, havia estat distribuït profusament un full titulat "US PRESENTEM AL GENERAL FRANCO". D'altra banda, el mes de febrer d'aquell mateix any, Luis de Galinsoga havia estat obligat a dimitir del seu càrrec de director de "La Vanguardia Española", després d'una impressionant campanya popular al respecte: el motiu, recordem-ho, fou la frase "LOS CATALANES SON UNA MIERDA" dita en una església on s'hi predicava la missa en català.)

Una volta detingut, el Dr Jordi Pujol fou bàrbarament torturat per la policia a "Jefatura": principalment als genitals i a les plantes dels peus. Fou condemnat i passà 2 anys i mig a la presó (a Barcelona i a Saragossa) i set mesos de residència vigilada a Girona. Durant aquella època els murs i parets de tot Catalunya es van omplir d'eslògans tals com "LLIBERTAT JORDI PUJOL. VISCA CATALUNYA!".

(Es pot consultar -encara que és exhaurit- el llibre "PROTAGONISTAS DE LA ESPAÑA DEMOCRATICA 1939-1969", de Sergio Vilar. Edicions de la Librería Española, París 1968, pp. 409-417. Hi ha una edició resumida en francès a Ed. Denoël, també de París.)

LA CONFERÈNCIA D'ESADE, PRIMER ACTE POLÍTIC PÚBLIC DEL DR PUJOL

D'ençà d'aquella detenció, el Dr Jordi Pujol, segons sembla, només s'havia dedicat a endegar Banca Catalana. Es per això, que la seva allocució ha despertat tant d'interès a tan variats llocs.

per un centre - esquerra nacionalista

Donada la importància de l'acte, hem cregut interessant de reproduir algunes de les frases pronunciades pel conferenciant al llarg de la seva dissertació.

"Estic aquí com a persona que té l'obligació, que sent que té l'obligació de dir, ara, unes determinades coses."

"M'adreço a/ amplis sectors de la petita i mitjana burgesia, determinats sectors obrers no majoritaris però importants, gran part del món dels quadres i de les professions liberals, al món comarcal -notòriament més unitari i estructurat que el de la ciutat, força sectors d'inspiració cristiana, una part considerable de la intel·lectualitat, tot plegat amplis sectors populars, si per popular entenem el poble i no només una classe social o una part d'una classe social."

"Durant els anys 40, immediatament després de la guerra, hi hagueren alguns sectors que varen viure uns anys en una sensa-

ció d'eufòria, de falsa eufòria (...), però en el gruix del país, en la majoria del país el que hi havia era una gran frustració, una gran postració."

"Vers/ els anys 50 la falsa eufòria d'uns quants es va revelar com això, com el que era realment: una falsa eufòria. (...) Calia reconstruir el país, i el camí va semblar que no era tant el de l'acció política pròpiament dita, sinó el de la lenta recuperació de la moral, el de la reconstrucció, dia a dia, del cos col·lectiu català."

"Però avui amb això ja no n'hi ha prou. La supervivència només serà possible si aspirem a quelcom de més. Aquest quelcom de més passa per l'acció política."

"No és que no hi hagi hagut en determinats sectors de Catalunya gent que ha fet política, i que ha fet bona feina fent política. No voldria donar de cap manera

sensació de que això no ho valoro. Sóc jo el que avui m'alineo sobre posicions d'altres, i que demano als qui em dirien geixo que s'alineïn també."

"Personalment, no penso participar en cap 'Asociación'."

"Catalunya ha de tenir forces polítiques pròpies."

"La política que caldria fer/ ha de ser una política social: més fiscalitat, més control públic de l'economia, sindicats forts, menys especulació, etc."

"Hi ha una cosa més important que la política, que és Catalunya."

Al llarg del seu parlament, el Dr Jordi Pujol va fer referència al model suec, tot i les circumstàncies diferents entre aquell país i Catalunya. En definitiva, una crida per la creació d'un gran bloc catalanista i de centre-esquerra.

ELS NOSTRES CARRERS I ESTÀTUES

La premsa del dia 22 de gener es feia ressò de dos acords presos per l'Ajuntament + de Barcelona: a) dedicar un carrer a Pau Casals, i b) reposició del monument al Dr Robert en un indret no especificat. Evidentment, aquestes concessions són fruit de la + pressió popular, sigui a través d'Entitats Ciutadanes ("Amics de la Ciutat" i altres) o d'organismes de base com les Associacions de Veïns.

TOT I AIXO, és evident que no es va explicar el per què, el com i el quan d'aquestes decisions canviar els noms de bastants carrers i treure una bona munió d'estàtues.

Davant nostre tenim un llibret atrotinat que resa: "AYUNTAMIENTO DE BARCELONA, Agrupación de Servicios Técnicos de Urbanismo y Valoraciones, Servicio del Plano de la Ciudad, NOMENCLATOR DE LAS VIAS PUBLICAS DE BARCELONA, Imprenta Escuela de la Casa ++ Provincial de Caridad, 1943". (No sabem si aquesta fou la primera edició de l'opus++ cle en qüestió.)

En el mateix hi ha dos "anexos": un en paper verd no figuren ordenades les vies barcelonines "cuyos nombres han cambiado" i un altre de taronja en el qual l'ordenació + està feta segons els antics noms. Heus aquí una petita mostra d'aquests canvis:

NOM ACTUAL	NOM ANTIC	QUE O QUI ERA?
Padre Claret	Mutualitat	
Av. Borbón	Mariscal Joffre	General rossellonès del 1914-1918.
Cadena	Salvador Seguí	Dirigent obrer: "El Noi del Sucre".
Carabela Niña	Dr Zamenoff	Creador de l'esperanto.
Compositor Beethoven	Víctor Hugo	Escriptor francès.
Concordia	Setge del 1714	Quan l'ocupació de Felip Vè.
Pl. Cruz	Estanislau Figueras	Presidnet 1ª República Espanyola.
Emilio Roca	Anselm Turmeda	Escriptor edat mitjana.
Enna	Dr Ramon Turró	metge cèlebre internacionalment.
Av. GENERAL GODED	PAU CASALS	Músic...
Gra'l Primo de Rivera	Av. Gaudí	Arquitecte. (Ja torna a dur el nom.)
General Sanjurjo	Sabino de Arana	Primer teòric nacionalista basc.
General Vives	Xic d.l. Barraquetes	Bandoler català.
Infanta Carlota	Bernat Metge	Escriptor edat mitjana.
Infanta Isabel	Joan Alcover	Escriptor mallorquí modern.
José Antonio	Corts Catalanes	
José Millán González	Pompeius Gener	Escriptor i humorista: el "Peius".
Via Júlia	Carles Marx	teòric del marxisme
Via Laietana (p. dalt)	Pau Claris	President 1ª Rep. Catalana, 1640.
María Victoria	Victòria Republicana	
Marqués de Comillas	Santiago Russinyol	Escriptor, humorista, pintor...
Marqués del Duero	Francesc Layret	Advocat laboralista assassinat 1923.
MAURICIO VILUMARA	Dr ROBERT	Batlle barceloní (v. monument...).
Pº Montjuich	Ferrer i Guàrdia	Pedagog i polític anarquista, afusellat.
Movimiento Nacional	Democràcia	
Nación	Internacional	
Nueva S. Francisco	Primer de Maig	
Pl. Núñez de Arce	Joaquim Folguera	Poeta mort als 30 anys, modern.
Padre Rodés	Charlot	Actor, còmic...
Príncipe de Asturias	Prat de la Riba	Polític, 1er. president Mancomunitat.
Pl. Real	Francesc Macià	Polític, 1er. President Generalitat i + de l'effmera 2ª República Catalana.
Reina Ma. Cristina	Pi i Margall	Polític de la 1ª Rep. espanyola, Feder.
Río de Oro	C.A.D.C.I.	Centre Autonomista de Depenents del Comerç i de la Indústria, anys 20 i 30.
Rubén Darío	Solidaritat Catalana	Del 1906 enfront dels espanyolistes.
Pl. Sant Jaume	Pl. Constitució	
Pº San Juan	P. República	
Sª Trinidad del Monte	Herois Republicans de Sarrià	
Siracusa	Voltaire	Escriptor i pensador francès.
Unidad	Autonomia	
Pl. Unificación	Revolució	
Urgel	Comte d'Urgell	Pretendent català Compromís Casp (1414) empresonat i mort pels espanyols.
Pl. Virrey Amat	Salvat-Papasseit	Poeta avantguardista català modern.

el Dr. Robert

A la plaça del "l'làpis", en la cruïlla del Passeig de Gràcia i la Diagonal, + s'alça un monument -el "l'làpis"- dedicat a la victòria feixista de Franco. Si la memòria no ens falla, aquest monument ha estat objecte d'atemptat a + la bomba dues vegades com a mínim. Bé, però qui sap -o qui recorda- que a++ bans era un monument dedicat a Pi i ++ Margall? En efecte, el franquisme només es va limitar a substituir símbols i inscripcions. Però no sempre actuà + així.

Recentment, el Sr Samaranch (pronuncieu "Samarantx"), amb una discreció + que l'honora, ha tornat al seu lloc el bust d'En Prat de la Riba, al Pati dels Tarongers de la Generalitat, que des de fa 36 anys en diuen "Diputació". Per la seva banda, el consistori municipal de l'Ajuntament barceloní ha decidit + de tornar a posar a algun lloc de la + ciutat el monument al Dr Robert, també després de 36 anys d'estar arraconat a les caves de la Diputació. Aquest ha + estat el fruit d'una campanya duta a + terme per Associacions de Veïns i d'al++ tres entitats cíviques.

els nostres monuments robats i amagats

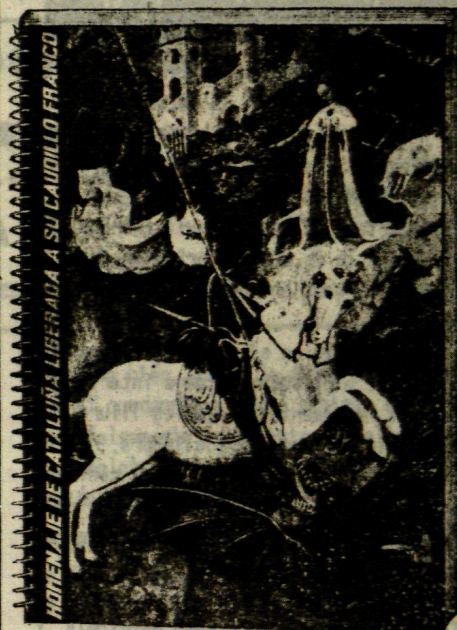
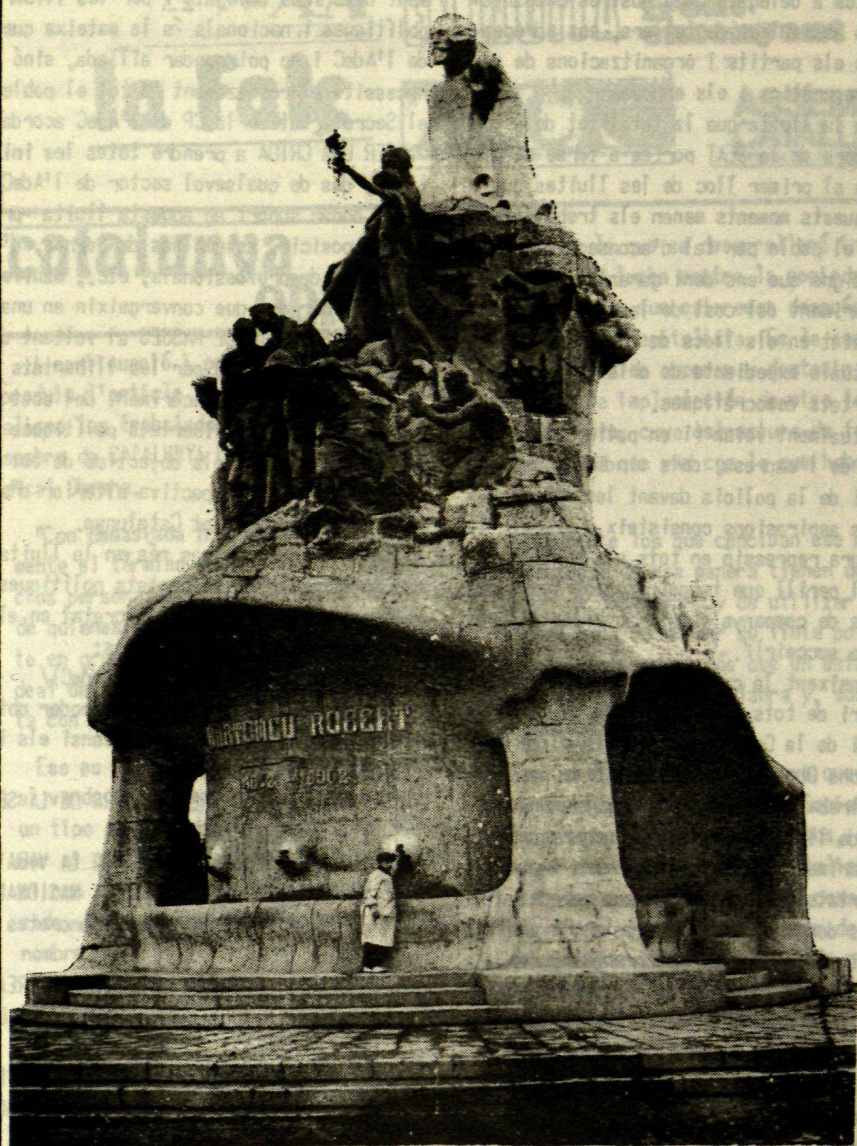
En efecte, el 1939, amb l'entrada + de les forces franquistes "de libera++ ción" van desaparèixer diversos monu++ ments ciutadans a l'igual que molts ++ carrers van canviar de nom (veure en + aquesta mateixa plana, "carrers...").

Citem-ne alguns més:
el de RAFAEL DE CASANOVA, Conseller ++ en cap quan la invasió de Felip V, el 1714. Era ubicat en la cruïlla de la + Ronda de St Pere i Aly-Bey. Cada any, + l'11 de Setembre milers de catalans hi anaven a retre-li homenatge.
el de FRANCESC LAYRET, advocat laboralista i líder obrer, assassinat els ++ anys 20 per la patronal. Era situat a la plaça Sepúlveda. (Segons sembla fou destruït totalment.)

el de PAU CLARIS, canonge, primer President de la 1ª República Catalana, el 1641. Es trobava al costat esquerra de l'Arc del Triomf, al Saló de St Joan + (avui de Víctor Pradera).

el del DR ROBERT, metge, filàntrop i + ciutadà honorable, batlle de Barcelona durant uns mesos de l'any 1901. Com es recordarà aquesta obra d'En J. Llimona

(de "DESTINO", No. 102, 1 juliol 1939...)

FACSIMIL DE LA PORTADA DEL

ALBUM HOMENAJE DE CATALUÑA LIBERADA A SU CAUDILLO FRANCO

«Una afirmación unánime de amor a España en la adhesión de todos los valores vitales catalanes a su libertador el Generalísimo del Ejército victorioso»

EDITADO CON LA MAXIMA PULCRITUD POR
FOMENTO DE LA PRODUCCION NACIONAL
CALLE DE MUNTANER, N.º 210 - BARCELONA

DEBIDAMENTE AUTORIZADO
POR LA SUPERIORIDAD

► ("CARRERS..." segueix)

Com es pot comprovar llegint aquesta tria, les forces d'ocupació de Franco intentaren la despersonalització de la capital catalana. Però aquesta actitud no era únicament d'abast polític ja que la cultura mundial també en va patir les conseqüències (bandejament dels noms de Marx, Voltaire, Hugo, Zola, Zamenhoff, l'Inofensiu Charlot, etc.). Al respecte també cal recordar que tots els teatres i cabarets foren "espanyolitzats": p. ex. el nostre + "Molino" s'en deia "Moulin Rouge"...

A més dels carrers i les estàtues, el seu odi anticatalà -si no no s'explica- va atènyer tots els aspectes de la vida nacional nostra: "Plaza de las Glorias" per "plaça de les Glòries Catalanes", "Palacio de la Música" per "Palau de la Música Catalana", "Biblioteca Central" per "Biblioteca de Catalunya", "Hospital Clínico" per "Hospital General de Catalunya", "Casa de Caridad" per "Casa d'Assistència President Macià"... I tornant als carrers, direm que durant molt poc temps (un dia o dos) la Plaça de Catalunya fou batejada "Plaza del Ejército Español", així com el Passeig de Gràcia "Paseo del General Mola"...

Un carrer per a Pau Casals? Però si ja en tenia!

★("DR ROBERT" segueix)

(veure foto en aquesta plana) era ubicada al bell mig dels jardins de la Plaça Universitat, fins que l'any 39 fou tret i guardada. + Segons sembla, és als dipòsits de l'Ajuntament, tot i que manca una de les figures del conjunt: el "segador".

Per resumir podem dir que al llarg de la història catalana no-més hi ha hagut un altre període en el qual s'han destruït tal varietat de coses: en temps de Felip Vè. En aquella ocasió, entre altres humiliacions, foren arrancades portes i finestres de masies i castells que es negaven a hostatjar l'exèrcit invasor i foren enderrocats castells de nobles que havien collaborat en la resistència, amén de decrets contra la llengua, cultura i economia de Catalunya.

----- bibliografia - bibliografía - bibliografia - bibliografia - biblio

Al respecte es pot consultar "VOLEM LES NOSTRES ESTATUES", Edicions del Patronat de Cultura Catalana Popular, Ginebra 1963, i el llibre "CATALUNYA SOTA EL REGIM FRANQUISTA", d'Edicions Catalanes de París.

SEAT

Novament els obrers de SEAT han sortit al carrer. Al llarg de la setmana que va del 7 al 15 de gener, se succeïren les manifestacions, vagues i aturs solidaris amb els treballadors de SEAT. L'empresa, més important de la Península Ibèrica, ja que té més de 25.000 operaris, ha estat escenari de nous enfrontaments amb la policia.

El motiu rau en el fet que la direcció s'ha negat a reconèixer com a interlocutors els representants elegits lliure i democràticament pels treballadors. Aquests sol·licitaven la renegociació del conveni, l'anul·lació de l'expedient regulador de l'empleo i la dimissió del jurat d'empresa.

Als crits de "SEAT, SEAT, vencerá!", "El pueblo unido, jamás será vencido!" i "Queremos trabajar!" es van multiplicar les manifestacions pel centre de Barcelona al llarg d'aquells dies. El nombre de detinguts fou nombrós, a l'igual que els treballadors que foren acomiadats (uns 400). Al mateix temps, des del dia 9 fins al 15, 21.000 obrers foren suspesos de feina i sou. Tot i això, com hem dit, els enfrontaments no van minvar i, com era d'esperar, s'hi van afegir companys de d'altres empreses: Olivetti, Cumbre...

Per al dia 15 de gener -de la reincorporació a la feina- havia estat convocada la Vaga General, encara que, segons sembla, la més important de les tendències de CCOO, es va retirar a darrera hora. Es per això, que aquella diada -tot i els aturs a diverses empreses, les assemblees i vagues a les dues Universitats i algunes manifestacions conjuntes estudiants-obrers- no arribà a assolir, ni molt menys, la importància del 2-3 i l'11 de desembre passat a Euzkadi;

D'entre les crides que han circulat al respecte, creiem interessant de reproduir la del Secretariat de la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA:

"L'AdeC dona una importància extraordinària a les lluites que menen en aquest moment els obrers de la SEAT, de la Hispano Olivetti, de Cumbre i altres empreses, perquè, transcendint la reivindicació salarial adquireixen el caràcter de lluita política per les llibertats polítiques i nacionals, que cal que tot el poble de Catalunya assumeixi en un ample moviment convergent.

En conseqüència, fa seva plenament la crida que ha rebut dels delegats dels treballadors de la SEAT, que és reproduïda a

continuació íntegrament:

"Nosaltres, treballadors de la SEAT, elegits com a delegats pels nostres companys en les assemblees de tallers, ens adreçem a tots els partits i organitzacions de masses democràtics i els exposem:

"Que la lluita que la totalitat dels treballadors de la SEAT portem a terme se situa en el primer lloc de les lluites que en aquests moments menen els treballadors i tot el poble per tal d'aconseguir un salari digne que ens doni garanties davant l'encariment del cost de la vida, per la seguretat en els llocs de treball davant els actuals expedients de crisi i per les llibertats democràtiques.

"Actualment veiem (i en patim) que l'actitud de l'empresa, dels sindicats, del govern i de la policia davant les nostres justes aspiracions consisteix a exercir la més dura repressió en tots els sentits, amb el perill que tanquin la fàbrica i cen-tenars de companys siguin acomiadats (com així va succeir)/.

"Coneixent la crida de l'AdeC (organisme unitari de tots els democràtes de Catalunya) i de la Coordinadora Nacional de Comissions Obreres (organització de massa dels treballadors de Catalunya) a una setmana de lluita a darrers de gener contra l'encariment del cost de la vida i per les llibertats democràtiques, ens adreçem a aquests dos organismes i a tots els partits que hi són dintre perquè prenguin, com a representants que són del poble de Catalunya, la defensa i la mobilització de tot el poble per la nostra lluita.

"Els treballadors de la SEAT som totalment conscients que la possibilitat de qualsevol triomf parcial de la nostra lluita o de la que porten a terme altres treballadors (Cumbre, Lavis, Hispano Olivetti, etc.) passa per la unificació i la formació d'un front comú de tot el poble sota una direcció única.

"Els treballadors de la SEAT es perem i necessitem que l'AdeC i la Coordinadora Nacional de CCOO prenguin aquesta responsabilitat.

PEL PA I LA LLIBERTAT."

L'AdeC considera que les dimensions actuals de la lluita són donades per les xifres que són exposades a continuació:

- més de 30 mil obrers en acció als carrers,
- més de 800 acomiadats,
- prop d'un centenar de detinguts,
- nombrosos ferits, algun de bala.

Davant la gravetat de la situació que pateixen milers de treballadors

i veient clar que la lluita de la classe obrera per l'augment de sous, pel reconeixement dels seus delegats i per les llibertats polítiques i nacionals és la mateixa que la de l'AdeC i no pot quedar aïllada, sinó que necessita el recolzament de tot el poble, el Secretariat de la CP de l'AdeC acorda:

FER UNA CRIDA a prendre totes les iniciatives, des de qualsevol sector de l'AdeC, per a donar suport en aquesta lluita -pre-ses de posició, assemblees de barris, d'estudiants, de professionals, etc., manifestacions al carrer- que convergeixin en una gran CONCENTRACIÓ DE MASSES al voltant de la crida de les CCOO per les llibertats dels detinguts, contra l'encariment del cost de la vida i per les llibertats polítiques i nacionals, que són els objectius de tot el poble, i amb la perspectiva ulterior d'una vaga de 24 hores a tot Catalunya.

Tot això serà un pas més en la lluita per aconseguir les llibertats polítiques i nacionals, que l'AdeC ha concretat en els seus quatre punts programàtics:

(...) / (Aquí els 4 punts de l'AdeC) /

Aquest és l'únic camí per a poder obtenir un govern que realment defensi els interessos del nostre poble.

TOTS UNITS AMB ELS TREBALLADORS DE LA SEAT

I DE LES ALTRES EMPRESES!

CONTRA L'ENCARIMENT DEL COST DE LA VIDA!

PER LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS!

I per unes reivindicacions concretes immediates:

- 1.- LLIBERTAT DE TOTS ELS DETINGUTS, READMISSIÓ DELS ACOMIADATS, REOBERTURA DE LES FÀBRQUES!
- 2.- EXPULSIÓ DEL GOVERNADOR CIVIL MARTIN VILLA, EXECUTOR DE LA POLITICA DEL GOVERN.

Gener 1975."

detencions a les Rambles.

★PREMSA DEMOCRÀTICA

informaciones OBRERAS Nº 7

la faks

la faks

EN LLUITA

front

ensenyant

ACCION

Rebel determini

ARA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

fulls

d'informació nacional

Unitat

Unitat

catalunya obrera

A continuació i per el seu interès recomanem l'article "Como entendemos el socialismo los trabajadores" del número de desembre de CATALUNYA OBRERA, de l'Unió Sindical Obrera.

"Con demasiada frecuencia oímos actualmente el término socialismo en boca de muchos personajes y fuerzas políticas: desde quienes militan más o menos abiertamente en grupos fascistas hasta quienes su ideal de sociedad es la sociedad capitalista con ciertas reformas, claro está!

Eso es un insulto -ambas concepciones- al verdadero Socialismo. El Socialismo es un tipo de sociedad que nada tiene que ver ni con cualquier versión del fascismo ni con el capitalismo más o menos disfrazado. Hay que llamar a cada cosa por su nombre.

La sociedad Socialista es una sociedad en la que, superado el sistema capitalista, todos los bienes de producción pasan a manos de la clase obrera. Esta planificada la producción de dichos bienes y los distribuye para todos de manera igualitaria.

Hablar de Socialismo y de bienes de producción en manos de la clase obrera puede parecer en el momento actual que nos estamos refiriendo a utopías o a algo tan futuro que no tiene ningún tipo de interés para el momento actual. Y no es así. Somos conscientes de que estamos todavía bajo un fascismo -el único actualmente existente en Europa- y que debe haber una primera etapa en la que debemos llegar a un mínimo de libertades democráticas.

Durante esta etapa, nuestra lucha es doble: contra el capitalismo y contra el fascismo. Ambos se apoyan y se unen para detener y aplastar el avance de la clase obrera. Dichas libertades significarán que el fascismo es algo que habrá quedado en el pasado. Y luchamos para que esto suceda cuanto antes!

Entonces quedará otra etapa, quizás más

larga, en la que se desarrollará inevitablemente la lucha contra la sociedad en la que estamos y que estaremos después del fascismo: la capitalista. Es la sociedad que se trata de superar y destruir. Y esto mediante la implantación de otra totalmente diferente, cuya estructura de fondo no tendrá nada que ver con la que habremos dejado atrás.

Únicamente los que conciben ese cambio de sociedad de esa manera tienen derecho a hablar de SOCIALISMO y de utilizar dicha palabra para denominar su línea política. Todo lo demás no es más que un esfuerzo por prostituir dicha palabra y, sobre todo, su contenido.

Con lo dicho hasta ahora, va quedando claro que cuando hablamos de Socialismo no nos referimos a pequeños cambios, a ciertas reformas del sistema capitalista a que los trabajadores tengamos más cosas, a que los ritmos de trabajo en lugar de realizarse en cadena de producción, los realicemos en equipos o "islas de producción" como lo llaman ahora en Suecia o en EEUU... Eso no es el Socialismo, son como máximo reformas sociales dentro del sistema de explotación capitalista. Pero, por favor, no llamemos a eso Socialismo!

Los trabajadores admitimos que debe haber un proceso para lograr esa otra sociedad. No nos queda más remedio. Por eso dentro de ese proceso estamos luchando contra el fascismo, porque es el primer obstáculo para llegar al Socialismo. No podemos pretender llegar en un día. Hay demasiados obstáculos que vencer y demasiadas fuerzas que se oponen a tal transformación de la sociedad.

Ahora bien, admitido dicho proceso, rechazamos el quedarnos a medio camino, en una sociedad falsamente socialista. En ella continuarían explotándonos. ¿Cómo vamos a estar de acuerdo con esa sociedad?

Por eso no es una utopía hablar actualmente de Socialismo. Todo lo que estamos haciendo ahora, bajo el fascismo, es una lucha para la construcción de otra sociedad. Nuestros esfuerzos de hoy apuntan ya hacia allí. Y por eso la necesidad de dejar bien claro lo que para nosotros ha de ser el Socialismo.

Esa otra sociedad la vamos construyendo ya a partir de nuestras reivindicaciones en la empresa, en los barrios, en la sociedad... Cuando exigimos un mejor salario, la supresión de los ritmos de trabajo, el que se nos tenga en cuenta en los casos de restructuración de un sector industrial; cuando nos levantamos contra las infinitas categorías que los capitalistas se han inventado para tenernos divididos en porciones; cuando exigimos unas condiciones dignas para desarrollar nuestro trabajo; cuando denunciemos el fraude de la Seguridad Social o el fraude por parte de los que se benefician de nuestro trabajo; cuando protestamos por la falta absoluta de una política de educación y enseñanza; cuando expresamos nuestra disconformidad por el desastre de los transportes a todos los niveles; cuando nos indignamos ante la especulación enorme de las viviendas, etc. etc. (una etc. larguísima)... no hacemos más que abrir camino para la destrucción de una sociedad que está hecha para unos cuantos y empezar a poner las bases de otra sociedad que estará hecha por todos y que será estructurada en función de todos.

Ese es el Socialismo que los trabajadores

CATALUNYA OBRERA

U.S.O. per l'organització dels treballadors i els pobles de la insular cap a la democràcia socialista

UAB
Biblioteca de Comunicació

concebimos y por el que luchamos. Por eso nuestras reivindicaciones no se paran en ellas mismas. Sería absurdo. Nos reduciríamos a ir poniendo parches, pero eso no nos haría salir de nuestra situación de explotación. Continuaríamos estando en manos de los poseedores del capital.

Y dentro del Socialismo, es imprescindible el que la clase obrera en su conjunto se haga cargo de los bienes de producción, los planifique y los administre para todos. Es lo que otras veces hemos definido con otras palabras: el protagonismo del Socialismo debe pasar por las manos de la clase obrera. No quedemos que esto suene a tópico. El Socialismo no es un trabajo de unos cuantos, no se trata de cambiar la situación donde la C.L.O. se encuentre mejor. Es ella misma la que lo tiene que realizar y llevar adelante en un primer momento y posteriormente. Sin la C.L.O., participando y organizando la sociedad, no hay Socialismo.

Concebimos esa sociedad, por supuesto, no en el marco estrecho de una sola nación. El Socialismo, para ser tal, debe realizarse en todas las naciones. En todas ellas la C.L.O. debe erigirse como protagonista, dejando atrás la explotación de que es víctima. Sólo cuando toda la C.L.O. se haya librado de la opresión del sistema capitalista, podremos decir que el Socialismo se va estructurando y que los bienes de producción se van administrando en el marco de una nueva sociedad a nivel mundial."

lluita

De l'òrgan central del PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans) Nº 44 de data 20/12/74 reproduïm un extracte del seu editorial polític, sota el títol "Les Tasques Polítiques del PSAN Ara".

"LES TASQUES DEL PSAN, Ara

Tal com diu la resolució de l'Assemblea de Representants "L'alliberament nacional i de classe... tan sols pot ser potenciat per un partit revolucionari d'àmbit nacional armat de la teoria marxista amb un plantejament global contra l'opressió de classe i nacional a què estem sotmesos. El nou partit que es proposa no vol ser això."

Davant d'aquesta afirmació es fa necessari un aclariment de les diferents polítiques existents.

Al nostre país hi ha diferents grups i diferents opcions dins el socialisme, (tant al Principat com al País Valencià i a les Illes). Entre els sectors més pròxims es van perfilant cada vegada més clarament dues opcions ben diferents:

Un sector "regionalista" (no en el sentit de reivindicar una "regió" dins l'Estat espanyol sinó en el sentit de limitar la qüestió

nacional a l'àmbit "regional" ja sigui a nivell del Principat de Catalunya, al País Valencià, etc.) per al qual la qüestió nacional encara ocupa una posició subalterna.

Un sector "nacionalista" (en el sentit d'estendre la seva acció a l'àmbit "nacional" dels Països Catalans) per al qual la lluita d'alliberament nacional forma part d'una estratègia global contra totes les formes d'explotació.

Per a nosaltres un plantejament "regionalista" respon a una etapa històrica ja superada de la lluita revolucionària i de la consciència d'alliberament del nostre poble; actualment l'única resposta revolucionària només pot ser una resposta global de classe i nacional.

A més a més, un plantejament nacional mancat, limitat, forçosament ha de tenir unes formulacions ambigües que poden ser el federalisme o formes anàlogues a nivell de l'Estat espanyol. Són formulacions ambigües que no ataquen la qüestió de fons de l'opressió; l'existència de l'Estat burgès imperialista.

Per això no creiem tampoc que sigui simplement casualitat que dintre del "sector regionalista" hi tinguin un cert pes les actituds socialdemòcrates. Aquestes actituds estan estretament lligades a un plantejament possibilista o oportunista dels objectius polítics i de la lluita de masses. Així, el rebaixament dels objectius del partit té la finalitat d'afavorir noves incorporacions; dintre d'aquesta perspectiva l'objectiu primordial serà més el nombre de militants i d'adherents que no pas la voluntat revolucionària de transformació de la societat que comporta l'objectiu de destrucció de l'Estat actual.

Es a través de la pràctica política i a través de les noves incorporacions que faciliten les actituds socialdemòcrates poden acabar per ser majoritàries malgrat que pugui existir d'entrada una voluntat teòrica oposada.

Això no vol dir tampoc que posem en dubte la voluntat revolucionària dels militants d'aquests sectors "regionalistes" ni del seu plantejament de la qüestió nacional. Malgrat les ambigüitats i les contradiccions, la crítica no ens ha d'impedir de veure quins són els punts de coincidència que fan possible la coordinació i la col·laboració especialment a nivell de base entre els seus militants i els del nostre partit.

Tal com hem afirmat sempre, la lluita de masses és el centre de l'actuació del PSAN. La lluita als diferents fronts (sindical, barrials, camperol, ensenyament, estudiants, cultural) és l'únic camí cap a la construcció del partit de masses dels Països Catalans necessari per al nostre alliberament.

La funció del partit és d'organitzar, ++

conscienciar i mobilitzar les masses. El militant del partit ha de buscar la confrontació política amb els altres grups en la lluita als diferents fronts aprofitant al màxim als punts de coincidència amb les altres forces i sectors existents per a potenciar l'estratègia i la tàctica del PSAN. Aquest contacte amb les masses, aquesta confrontació són la base per a l'aplicació d'una tàctica correcta adequada a cada situació concreta.

Però l'acció del militant va més enllà de la impulsió de la lluita reivindicativa i s'ha d'estendre a l'orientació política general tan de la tàctica i l'estratègia política com de la problemàtica general de la nostra realitat nacional (Països Catalans) dins el context internacional.

La discussió dels problemes del front de lluita per part dels militants, la confrontació de les experiències, la decisió de les formes d'acció i de les solucions a cadascun dels problemes concrets són imprescindibles, com també ho és la discussió política general i l'aprofundiment teòric per tal d'orientar el moviment d'alliberament d'una manera correcta.

Dins l'acció dels militants del partit als diferents fronts es fa necessària la coordinació amb els diferents grups independents i amb els altres partits que d'una manera o altra i a diferents nivells es plantegen la lluita per l'alliberament de classe i nacional."

full

En el Nº d'"AVUI" del 22 de desembre 1973 ja feiem la presentació d'aquest butlletí d'informació obrera i popular, de gran regularitat i cinc anys d'aparició així com 59 números. Essent el mateix un dels millors butlletins de les nostres comarques. Per el seu interès reproduïm a continuació de "FULL" any V Nº 59 de desembre 1974 l'article de la pàg. 6 i la secció d'avui per demà, "L'Autodeterminació".

"Què entenem per autodeterminació?

El diccionari, naturalment, és força explícit: "Acció de decidir-se per si mateix". No-genmenys, en la seva utilització política no ho resulta pas tant. Sembla com si el mot no tingués un significat prou precís; com si realment permetés distintes interpretacions.

En determinades situacions concretes, com és l'actual catalana, aquesta mena d'ambigüetat donada a la paraula autodeterminació apareix més aviat, com a positiva. Permet uns acords i unes aliances que d'altra forma, potser, no serien factibles. No obstant, és fàcil de preveure que en un futur, qui sap si a gaire tard, pot tenir resultats altament conflictius. Si més no, dins l'àmbit i al nivell en què jo en moc, ve provocant confusions i me i una perturbació gens alentadora.

Penso que és mutu sobrat perquè

FULL

D'INFORMACIÓ OBRERA I POPULAR

de fer alguna consideració.

Potser simplificant, però crec sense deixar d'ajustar-se a la realitat, es pot parlar de dues versions. Segons una, l'autodeterminació no equival a altra cosa que a un plebiscit constituent. Això és, a l'opció a determinar, per majoria, si es mantenen lligats amb la nació opressora o bé es dissolen. Segons l'altra versió, autodeterminar-se no representa res més que l'acció de governar-se per si mateix. És a dir, la independència.

La primera interpretació és, sens dubte, la que caracteritza l'imperialisme vergonyant. S'admet el fet nacional, però no així les llibertats inherents. No es reconeixen els drets nacionals: els ha de decidir una votació. I aquesta té lloc, és clar, dins el mateix status social, econòmic i cultural que han configurat les forces d'opressió.

Realment, només és un ardit en mires de preservar i perllongar privilegis, preferències i exclusivismes imperials. Fixem-nos, demés, que tal enfoc porta implícita l'acceptació que existeixen nacions de primer i de segon ordre; pobles de primer i de segon grau. O de tercer, tant se val!

La interpretació segona és, en canvi, la que identifica a l'esperit pròpiament nacionalista i democràtic. Segons ella, "el plebiscit del dret a l'autodeterminació" no pot significar res més que l'acció d'un poble, dins el seu territori nacional, de constituir-se en entitat estatal; de proclamar el seu govern autòcton; de decidir lliurement el seu destí.

Aquest plantejament no nega, en cap moment, la disposició a federar-se. Tot el contrari. És l'única que en veritat la possibilita. Perquè una federació de nacions ha de crear-se pel consentiment voluntari dels pobles que la puguin formar, i l'acord voluntari precisa que cada nació recobri primerament la seva completa llibertat; la seva independència total.

Aquesta fou també, naturalment, la concepció propugnada pels bolxevics. En "Sobre el dret a l'autodeterminació" Lenin afirma: Per autodeterminació de les nacions s'entén l'ur separació estatal de les col·lectivitats de nacionalitat estrangera, s'entén la formació d'un Estat nacional independent (...) seria erroni entendre per dret a l'autodeterminació tot el que no sigui el dret a una existència estatal separada (...) l'autodeterminació de les nacions, en el progr

ma dels marxistes, no pot tenir, des del punt de vista històric-econòmic, cap altra significació que l'autodeterminació política, la independència estatal, la formació d'un Estat nacional" (El subratllat és meu).

Pense que ho deixa bastant clar.

Es lògic que els elements reaccionaris, declarats o encoberts, no siguin de la mateixa opinió. No entenc, però, que cap marxista-leninista conseqüent ho pugui posar en entredit."

reconstruïm

Amb data 1er. Trimestre 1975, ha sortit el No. 0 de "RECONSTRUÏM". Es tracta d'una revista, de 28 pàgines, format foli doble, i que pel seu contingut recorda "NOUS HORIZONS" o "ALLIBERAMENT".

En el número que posseïm hi ha el següent sumari:

"Presentació.- Editorials (2).- Per què a l'Estatut.- Situació i perspectives de l'Assemblea de Catalunya.- Amat-Piniella o els catalans del triangle blau.- Yves Person a Les Temps Modernes.- Pressupostos de l'Estatut per a l'any 75.- Bibliografia."

A continuació ens plau reproduir l'article "Presentació":

"RECONSTRUÏM sorgeix a la clandestinitat sense vocació de ser-ho. Només les raons i dificultats que avui emmarquen la situació ens obliguen a la mateixa. En un demà democràtic pensem ésser al carrer normalment.

RECONSTRUÏM no és el portaveu d'un grup polític determinat, sinó que pretén ésser un grup d'opinió, reflexió i orientació, el qual vol recollir i reflectir el pensament democràtic, social i català del nostre poble.

La redacció de RECONSTRUÏM està formada per homes que en una situació normal potser militarien en diferents partits polítics. Tot i això, consideren que donades les actuals circumstàncies la seva missió en a-

quests moments és la d'una col·laboració conjunta i dinàmica.

Per als homes de RECONSTRUÏM la llibertat s'escriu amb majúscules. I dintre d'elles creuen que la llibertat d'expressió és irrenunciable: res no podria justificar perdre alguna parcel·la de la mateixa. Amb el nostre treball, doncs, volem reconstruir aquesta llibertat que la nostra generació mai no ha conegut.

RECONSTRUÏM està obert a la col·laboració de tots aquells homes que tinguin una gran fe en un demà en el qual la llibertat i la Democràcia política i econòmica siguin les pedres base de la societat catalana.

No som ni "evolucionistes" ni "sucursalistes espanyolistes". Es per això que rebutgem qualsevol fórmula que ens hi pugui portar; i la nostra línia sempre estarà en el rebuig i en la lluita contra aquestes tendències.

RECONSTRUÏM està per la unitat en l'acció de totes aquelles forces polítiques que tinguin el seu centre vital i de decisió política, econòmica i estratègica a Catalunya o als Països Catalans. Es per això que en les nostres pàgines reflectirem sense sectarismes ni crítiques fàcils qualsevol alternativa que reuneixi les condicions abans esmentades; i si alguna vegada fem alguna crítica d'alguna opció catalana, aquesta serà evidentment constructiva.

RECONSTRUÏM vol ésser present trimestralment entre tots vosaltres, oferint-vos una revista, repetim, amb un contingut que ben bé seria legal en una situació de normalitat, però tocant en profunditat temes i problemàtiques actuals, passades o en gestació que ens afectin directament com a comunitat que som."

Desitgem llarga vida als companys de "RECONSTRUÏM", la nova publicació democràtica catalana editada a Montpeller (Occitània).

RECONSTRUÏM

LLIBRES

FEDERALISME I AUTONOMIA A CATALUNYA (1868-1938)

J. A. González Casanova

curial
documents de cultura

★ Excepcionalment, en aquesta secció de "LLIBRES" no ens fem ressò de cap obra editada en la clandestinitat. Creiem que val la pena de parlar del treball del Pr. J.A. González Casanova sortit fa poc gràcies a les Edicions Curial d'En Max Cahner. (Segons notícies fidedignes, l'obra en qüestió restà uns tres mesos a "Información y Turismo" en espera del permís oportú.)

Al llarg de 866 pàgines se'ns presenten tots aquells documents ++ que fan referència a la Qüestió Catalana des del 1868 al 1938. Alguns dels mateixos són projectes que mai no van arribar a fer-se ++ realitat i d'altres estigueren vigents, poc temps no cal dir-ho. El volum és interessant perquè es tracta d'un punt de referència per a tots els interessats en conèixer les relacions Catalunya-Espanya i Espanya-Catalunya en un lapse de temps històricament decisiu.

D'altra banda, la seva lectura descobreix, entre altres coses, ++ que en contra de l'opinió de certs assagistes, el Fet Nacional Català ha estat assumit repetides vegades per les classes populars del nostre país. A més, queda clar el per què de les successives "anul·lacions" de qualsevol forma autònoma per a Catalunya: Espanya, la nació dominant dins l'Estat espanyol, ancorada en el seu passat "imperial y colonial" i incapaç d'adaptar-se a la civilització industrial moderna, no podia permetre que Catalunya fes el seu camí en ++ tots els aspectes (social, polítics, econòmic i cultural). Al mateix temps, la gran burgesia catalana lligada als interessos oligàrquics de Madrid només ha defensat l'autonomia catalana mentre la seva força econòmica no ha estat en perill; aquest és un altre aspecte que es desprèn de la lectura d'aquesta munió de documents.

En aquests moments en què les "asociaciones polítiques" eixides ++ del "Movimiento" diuen que "el problema regional es un tema a tener

en cuenta", és bo de recordar la llei de Derogació de l'Estatut de Catalunya, promulgada el 5 d'abril de 1938 a Burgos (p. 807):

"El Alzamiento Nacional significó en el orden político la ruptura con todas las instituciones que implicasen negación de los valores que se intentaba restaurar. Y es claro que, cualquiera que sea la concepción de la vida local que inspire normas futuras, el Estatuto de Cataluña en mala hora concedido por la República, dejó de tener validez, en el orden jurídico español, desde el día 17 de julio ++ de 1936. No sería preciso, pues, hacer ninguna declaración en este sentido.

Pero la entrada de nuestras gloriosas armas en territorio catalán plantea el problema, estrictamente administrativo, de deducir ++ las consecuencias prácticas de aquella abrogación. Importa, por consiguiente, restablecer un régimen de derecho público que, de acuerdo con el principio de unidad de la Patria, devuelva a aquellas provincias el honor de ser gobernadas en pie de igualdad con sus hermanas ++ del resto de España.

En consecuencia, a propuesta del Ministro del Interior y previa deliberación del Consejo de Ministros. Dispongo:

Artículo 1º. La Administración del Estado, la provincial y la municipal en las provincias de Lérida, Tarragona, Barcelona y Gerona se ++ registrarán por las normas generales aplicables a las demás provincias.

Artículo 2º. Sin perjuicio de la liquidación del régimen establecido por el Estatuto de Cataluña, se consideran revetidos al Estado la ++ competencia de legislación y ejecución que le corresponde en los territorios de derecho común y los servicios que fueron cedidos a la ++ región catalana en virtud de la Ley de 15 de septiembre de 1932.

Firmado: FRANCISCO FRANCO."

o o o

★ Com a Apèndixs figuren l'"Avantprojecte d'Estatut d'Autonomia del País Valencià" (1931), l'"Avantprojecte d'Estatut de les Illes Balears" (1931), el "Projecte d'Estatut Autòmic de Mallorca i Eivissa" (1931), i els texts dels Estatuts d'Autonomia de Galícia (1932, ++ plebiscitat el 1936, a Cortes el 1938 i dictaminat a l'exili el 1945) i d'Euzkadi (aprobat i en vigor des del 1936).

Tot i el seu preu, un llibre a llegir.

avui

SERVEI D'INFORMACIÓ CATALÀ
S.I.C.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC